

16. Afscheid

Dan komt de dag, de dag dat we Juul echt moeten laten gaan. Vandaag moeten we afscheid van haar nemen. We zijn helemaal misselijk van de dag die komen gaat. Je wilt haar niet kwijt, maar je moet dit doen, je moet hier doorheen. Maar ik wil hier niet zijn, ik wil dit niet doen. Het hoort niet. Een kind hoort niet te overlijden, wij zouden haar moeten zien opgroeien! Er zou een dag moeten komen waarop zij ons zou moeten begraven of cremen. Zo hoort het te zijn. Het onschuldige meisje wat is overleden... Daarbij hebben wij onze toekomst en dromen verloren.

Ewout heeft samen met Ank (onze begrafenisondernemer) een prachtige locatie gevonden. Gelukkig hadden we Ank, anders waren we in het standaard koude kille gebouw van het crematorium terecht gekomen ofzo. Je hebt niet de energie, laat staan de creativiteit om na te denken over een locatie. Voor jezelf of je ouders denk je er misschien wel eens over na, maar je ziet meestal toch dat het op de standaard uitvaartplek wordt gehouden. Gelukkig heeft Ank een geweldig natuurtalent voor haar vak. Al vanaf het begin gaf ze aan dat locatie heel erg belangrijk is en dat ze zou gaan zoeken naar een mooie plek en zij heeft een prachtige ruimte gevonden, met een mooie, warme sfeer die doet denken aan een kruising tussen een kroeg en een circus.

Dit klinkt wat vreemd, snap ik, maar voor degene die de Spiegel tent in Gouda kennen weten wat ik bedoel. Het is een ronde ruimte, met warme houten aankleding en daardoor warme sfeer. In deze ronde ruimte (de vloer is daadwerkelijk een oude houten circusvloer) hangen, vanuit het midden naar de buitenkant, gedrapeerde doeken boven aan het plafond. In het midden staat een tafel overladen met de mooi gekleurde (vooral roze) bloemstukken en andere prachtige cadeautjes voor Juul. Ook hadden we kaarsjes, een grote foto van haar. En natuurlijk lag op deze tafel Juul zelf, in haar prachtig knallende fuchsiaroze mandje, wel gesloten.

Wij als familie zitten in een cirkel om haar heen. Rondom ons heen, achter ons, zijn allemaal zitjes met zachte bankjes waar de mensen plaats nemen.

Niks in rijtjes in een overbelichte ruimte, maar echt heel warm en mooi.

Alle opa's en oma's hebben gesproken, wat is dat moeilijk om te zien, maar toch ook zo fijn om te horen. Er wordt gesproken over alles wat ze nooit kan en mag doen, alles wat we nooit zullen meemaken met haar. Dat is het zware gemis van iedereen. Ook heeft de oudste broer van Ewout en Ewout zelf gesproken. Zulke mooie dingen zijn gezegd en alle teksten heb ik bewaard. Ik zal ze voorlopig niet lezen, maar op een dag zal ik dat wel weer kunnen en dan ben ik blij dat ik ze heb.

Er is zoveel verdriet en achter me, om me heen hoor ik veel gesnik. Er gaat nog genoeg langs me heen deze dag. Je probeert elkaar omhoog te houden. Je wilt je partner vasthouden en je kinderen. Ze breken...en ik weet niet meer hoe ik ze moet opvangen, dus ik hou ze maar gewoon beet. Ik weet het niet, ik wil deze pijn wegnemen van ze, maar dat zal nooit lukken. Daarnaast heb je je eigen verdriet en het is zo moeilijk dit allemaal te doen. Ik voel me ook totaal gebroken en weet dat ik hier nooit meer uit ga komen. Maar we komen dit uur door. En dan is het tijd om Juul naar het crematorium te brengen. Buiten laat iedereen een ballon de lucht in gaan en mijn maag draait zich om.

Het moment is daar, ik zie geen ballon meer, krijg er niks van mee. Wel hoor ik nog keihard een eend kwaken. We lopen naar de auto toe. Ewout draagt Juul en onze voeten gaan stapje voor stapje vooruit, maar ik wil niet vooruit, ik wil terug, terug naar mijn zwangerschap. De zwangerschap die ik zo zat was, die veel te lang duurde en veel teveel ellende met zich meebracht. Maar toen voelde ik haar tenminste rommelen in mijn buik. Ik wil het terugdraaien, omkeren en opnieuw doen. Maar je weet maar al te goed dat de dood onomkeerbaar is en je beseft het steeds meer en meer...

Met de naaste familie gaan we Juul wegbrengen. De rest van de familie en vrienden blijft achter en krijgt wat te eten en drinken en wachten tot wij terug komen. We komen aan bij de begraafplaats/crematorium. Wat een kille boel hier binnen.

Buiten schijnt gelukkig het zonnetje en ziet het er mooi uit met al die bomen. We moeten een flinke tijd wachten, we zijn te vroeg. Zie je het al voor je, het zwaarste moment van je leven en je moet even wachten. Ach ja, kunnen ze ook niks aan doen, zullen we dan maar denken. Maar vreemd is het wel. En hoe raar het ook klinkt, maar we komen allemaal even bij. We kletsen en drinken wat en Juul ligt er in haar mandje gewoon bij, op de tafel.

Dat is het gekke, met zo'n kleintje sleep je het mandje gewoon met je mee en is ze overal bij. Het mandje blijft wel dicht nu. Thuis hebben we het afgesloten en een soort van voor-afcheid genomen. Tot vandaag heb ik nog spijt dat ik haar niet nog even heb gepakt op dat moment, maar waarschijnlijk hadden ze haar dan nooit meer uit mijn armen los gekregen.

De wandeling naar het crematorium was veel te snel en het afscheid daar was veel te zwaar. Ik kan dat moment echt niet beschrijven. Net als de gevoelens die deze dag over ons heen zijn gekomen. Ik denk ook niet dat het te beschrijven is. Ik kan veel uittypen, vaak met tranen, soms dat ik even een paar dagen of weken moet stoppen met mijn verhaal neer te zetten, omdat het gewoonweg te emotioneel is. Maar dit kan ik gewoonweg niet op papier zetten. Zo'n moment kun je niet onder woorden brengen. Het is letterlijk alsof de grond onder je vandaan zakt, ik werd week in mijn benen en wist dat ik weg moest gaan, al is dat het laatste wat ik wil, want ik wil daar het liefst blijven, ondanks de pijn. Maar als ik nu niet weg zou gaan zou ik instorten, Juul uit haar mandje nemen en daar voor de rest van mijn leven met haar blijven zitten. Ik weet dat dat niet kan en Danny en Nikki zijn er uiteraard ook bij. Ze gaan nu al kapot van verdriet, hoe moet dat verder met ze. Zeker als ik nu daadwerkelijk Juul zou oppakken. Dus voor mijn kinderen doe ik het niet, hoe kunnen zij nog in hun leven verder als ze hun moeder zo kapot zien gaan? Ik weet niet wat ik gedaan zou hebben als ik geen kinderen had, maar het is maar goed dat ik ze wel heb. Voor hen moet ik door, voor hen moet ik verder. Ik kan het ze niet aandoen dat zij ook nog hun moeder (geestelijk) kwijtraken. Zij hebben toch zeker wel genoeg meegemaakt.